



SLOVENSKÁ REPUBLIKA

## UZNESENIE

Ústavného súdu Slovenskej republiky

I. ÚS 462/2025-32

Ústavný súd Slovenskej republiky v senáte zloženom z predsedníčky senátu Jany Baricovej a zo sudcov Miroslava Duriša (sudca spravodajca) a Miloša Maďara v konaní podľa čl. 127 Ústavy Slovenskej republiky o ústavnej sťažnosti sťažovateľa [REDAKOVANÉ], narodeného [REDAKOVANÉ], [REDAKOVANÉ], proti rozsudku Okresného súdu Košice II sp. zn. 2T/47/2020 z 28. júla 2022, rozsudku Krajského súdu v Košiciach sp. zn. 4To/101/2022 zo 14. decembra 2022 a proti uzneseniu Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp. zn. 4 Tdo/40/2024 z 26. marca 2025 takto

### **r o z h o d o l :**

1. Ústavnú sťažnosť **o d m i e t a .**
2. Žiadosti o ustanovenie právneho zástupcu **n e v y h o v u j e .**

### **O d ô v o d n e n i e :**

#### **I.**

#### **Ústavná sťažnosť a skutkový stav veci**

1. Sťažovateľ sa ústavnou sťažnosťou doručenou ústavnému súdu 28. apríla 2025 a doplnenou 25. júna 2025 domáha vyslovenia svojich základných práv zaručených čl. 17 ods. 2, čl. 46 ods. 1 a 2 a čl. 50 ods. 3 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“) a práv zaručených čl. 6 ods. 1, 2 a 3 písm. d) Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (ďalej len „dohovor“), ako aj čl. 1 ods. 1 a čl. 2 ods. 2 ústavy, a to rozsudkom okresného súdu sp. zn. 2T/47/2020 z 28. júla 2022, rozsudkom krajského súdu sp. zn. 4To/101/2022 zo 14. decembra 2022 a uznesením najvyššieho súdu sp. zn. 4 Tdo/40/2024 z 26. marca 2025. Sťažovateľ zároveň navrhuje zrušiť napadnuté uznesenie najvyššieho súdu a vec vrátiť najvyššiemu súdu na ďalšie konanie. Okrem toho si sťažovateľ proti najvyššiemu súdu uplatňuje aj finančné zadostučinenie vo výške 15 000 eur a aj náhradu trov konania. Sťažovateľ tiež žiada ústavný súd, aby mu v konaní o jeho ústavnej sťažnosti ustanovil právneho zástupcu, pretože od svojho zadržania 27. októbra 2019 je bez finančného príjmu.

2. Z ústavnej sťažnosti a k nej pripojených príloh vyplýva nasledujúci stav veci:

2.1. Prokurátor podal 17. júla 2020 na sťažovateľa na prvostupňovom súde obžalobu pre obzvlášť závažný zločin nedovolenej výroby omamných a psychotropných látok, jedov alebo prekurzorov, ich držania a obchodovania s nimi podľa § 172 ods. 1 písm. b), c) a d) a ods. 2 písm. e) Trestného zákona účinného do 30. apríla 2022 (v skutku 1 obžaloby) a prečin nedovolenej výroby omamných a psychotropných látok, jedov alebo prekurzorov, ich držania a obchodovania s nimi podľa § 171 ods. 1 Trestného zákona účinného do 30. apríla 2022 (v skutku 2 obžaloby) na tom skutkovom základe, že sťažovateľ vo viacerých prípadoch s cieľom dosiahnutia zisku kupoval v Českej republike pervitín, tento na území Slovenskej republiky prechovával a následne predával (skutok 1 obžaloby) a zadovážil si rastliny rodu Cannabis (konope), ktoré prechovával u seba pre vlastnú potrebu (skutok 2 obžaloby). Sťažovateľovi bolo vznesené obvinenie 28. októbra 2019, hoci samotné trestné stíhanie bolo začaté 18. januára 2019.

2.2. Za skutky právne kvalifikované v obžalobe bol sťažovateľovi napadnutým rozsudkom prvostupňového súdu uložený nepodmienečný trest odňatia slobody vo výmere 10 rokov so zaradením do ústavu na výkon trestu odňatia slobody so stredným stupňom stráženia. Okresný súd súčasne sťažovateľovi uložil trest prepadnutia veci, konkrétne finančnej sumy, dvoch mobilných telefónov a digitálnej váhy, ako aj ochranný dohľad v trvaní 2 rokov.

2.3. Proti napadnutému rozsudku okresného súdu podali sťažovateľ a prokurátor odvolanie. Krajský súd dospel na rozdiel od okresného súdu k záveru, že konanie sťažovateľa je vzhľadom na časové súvislosti spáchania skutku potrebné posudzovať podľa Trestného zákona účinného od 1. mája 2022, pretože takéto posúdenie je pre sťažovateľa priaznivejšie. Napadnutý rozsudok okresného súdu teda podľa § 321 ods. 1 písm. d) Trestného poriadku zrušil a podľa § 322 ods. 3 Trestného poriadku sám uznal sťažovateľa vinným pre obzvlášť závažný zločin nedovolenej výroby omamných a psychotropných látok, jedov alebo prekurzorov, ich držania a obchodovania s nimi podľa § 172 ods. 3 a 4 písm. b) a c) a ods. 6 písm. d) Trestného zákona a prečin nedovolenej výroby omamných a psychotropných látok, jedov alebo prekurzorov, ich držania a obchodovania s nimi podľa § 171 ods. 1 Trestného zákona. Za uvedené trestné činy sťažovateľovi uložil nepodmienečný trest odňatia slobody vo výmere 10 rokov so zaradením do ústavu na výkon trestu odňatia slobody so stredným stupňom stráženia. Krajský súd súčasne sťažovateľovi uložil trest prepadnutia veci, konkrétne dvoch mobilných telefónov a digitálnej váhy (bez prepadnutia finančnej sumy), ako aj ochranný dohľad v trvaní 2 rokov.

2.4. Proti napadnutému rozsudku odvolacieho súdu podal sťažovateľ dovolanie z dôvodov podľa § 371 ods. 1 písm. c) a g) Trestného poriadku, ktoré bolo napadnutým uznesením najvyššieho súdu odmietnuté podľa § 382 písm. c) Trestného poriadku. Okrem dovolania sťažovateľ podal aj podnet ministrom spravodlivosti Slovenskej republiky na podanie dovolania, ktorý bol odmietnutý 23. októbra 2024, a ústavnú sťažnosť proti napadnutému rozsudku prvostupňového súdu, ako aj rozsudku odvolacieho súdu, ktorá bola odmietnutá uznesením č. k. III. ÚS 389/2023-41 z 18. augusta 2023.

## II. Argumentácia sťažovateľa

3. Sťažovateľ vo svojej ústavnej sťažnosti v prvom rade vyčítal orgánom činným v trestnom konaní, že v období medzi 18. januárom 2019 a 28. októbrom 2019 viedli iba trestné stíhanie „vo veci“ a obvinenie mu vzniesli až deň po jeho zadržaní 27. októbra 2019. Takýto postup bol podľa sťažovateľa nezákonný a tiež mal byť v rozpore s rozhodnutím najvyššieho súdu publikovaným v zbierke stanovísk a rozhodnutí najvyššieho súdu 2/2016 pod č. 19. V danom období sťažovateľ nemohol uplatňovať procesné práva obvineného (napr. podávať opravné prostriedky, návrhy na vykonanie dokazovania, nazerať do spisu, resp. si zvoliť obhajcu), čo zásadným spôsobom malo obmedziť jeho právo na obhajobu. Sťažovateľ pritom tvrdil, že mu vyšetrovateľ úmyselne nevzniesol obvinenie, hoci mal vedieť, že práve sťažovateľ je podozrivým, a to dokonca ešte pred tým, ako sa začalo trestné stíhanie vo veci. Sťažovateľ z toho vyvodil, že všetky dôkazy zabezpečené v tomto období (t. j. medzi 18. januárom 2019 a 28. októbrom 2019) sú nezákonné, a teda nemali byť použité v trestnom konaní. Tento postup orgánov činných v trestnom konaní sťažovateľ namietal už vo svojom vyjadrení k obžalobe, ako aj v rámci svojich prednesov na hlavnom pojednávaní, ale všetky zostali prvostupňovým súdom nevypočuté, t. j. prvostupňový súd nepovažoval všetky dôkazy za nezákonné.

4. Ďalej sťažovateľ spochybňoval svedeckú výpoveď svedka [REDAKOVANÉ], ktorý dostal ako spolupracujúci obvinený výrazne nižší trest v trvaní 7 rokov, hoci trestná sadzba podľa českého Trestného zákonníka, ktorá mu hrozila, bola v rozmedzí 10 až 18 rokov. Sťažovateľ ďalej poukázal na českú právnu úpravu, podľa ktorej je spolupracujúci obvinený povinný zotrvať a spolupracovať s orgánmi činnými v trestnom konaní počas celého trestného konania, aj keď sa jeho trestná vec už skončila, v opačnom prípade môže byť proti nemu povolená obnova konania v jeho trestnej veci. S ohľadom na túto okolnosť považoval sťažovateľ svedka [REDAKOVANÉ] za vazala polície. Navyše k výpovedi tohto svedka v prípravnom konaní 3. marca 2020 nebol podľa sťažovateľa prizvaný sťažovateľov obhajca. Sťažovateľ ďalej špekuloval, že vyšetrovatelia mali navádzať tohto svedka, aby s nimi spolupracoval formou skresľovania niektorých údajov, ako to mali údajne ponúknuť aj sťažovateľovi na jeho výsluchu 25. februára 2020. Napokon svedok [REDAKOVANÉ] mal vypovedať o skutočnostiach, ktoré sa dozvedel od [REDAKOVANÉ] a [REDAKOVANÉ], ale [REDAKOVANÉ] túto okolnosť vo svojej výpovedi v konaní vedenom pod sp. zn. 48T/6/2020 pred bližšie neurčeným súdom nepotvrdil. Podľa sťažovateľa sa teda svedok [REDAKOVANÉ] dopustil krivej výpovede a orgány činné v trestnom konaní to museli vedieť, ale pred sťažovateľom sa údajne snažili zatajiť výpoveď [REDAKOVANÉ] z iného trestného konania. Sťažovateľ sa o tejto výpovedi dozvedel podľa svojho tvrdenia iba šťastnou náhodou, ktorú ale žiadnym spôsobom nekonkretizoval. Sťažovateľ vo všeobecnosti ku kajúcnikom dodal, že ich výpoveď môže byť v trestnom konaní použitá iba vtedy, ak sa sami priznali k trestnej činnosti a začali spolupracovať ešte pred tým, ako došlo k ich zadržaniu alebo obvineniu. Toto podľa sťažovateľa vyplýva aj z uznesenia generálneho prokurátora Slovenskej republiky č. k. IV/3Pz22/21/1000-20, IV/3Pz49/21/1000-5 z 31. augusta 2021 (vydaného v konaní, ktoré nesúviselo s trestným stíhaním sťažovateľa, pozn.). Konajúcim súdom teda sťažovateľ vyčítal, že nedostatočne preverili výpoveď spolupracujúceho svedka [REDAKOVANÉ], čím porušili štandardy spravodlivého procesu podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru.

5. Sťažovateľ spochybňuje aj zákonnosť prepisov telefonických hovorov a SMS-správ, ktoré boli tiež použité ako dôkazy v trestnom konaní vedenom proti nemu. Jednak sa domnieva, že orgány činné v trestnom konaní ich nepredložili ako jeden celok, ale kúskovali ich, a tým vytrhli mnoho slov z ich kontextu. Sťažovateľ k tomu ale neuviedol žiaden konkrétny príklad. Dôvodom ich nezákonnosti mal byť okrem toho aj fakt, že boli vyhotovené v období pred vznesením obvinenia sťažovateľovi, počas vedenia trestného stíhania iba vo veci, a teda, ako sťažovateľ už skôr uviedol, z tohto dôvodu ich mali súdy považovať za nezákonné.

6. Posledný dôkaz, ktorý sťažovateľ spochybňuje, je kamerový záznam z 27. októbra 2019, ktorý zachytáva sťažovateľa na Ostravskej 59 v Bohumíne v Českej republike, ako vychádza z budovy, pričom má v rukách dva čierne balíčky s neznámym obsahom, ktoré následne ukladá do motorového vozidla. Neskôr v ten deň bol sťažovateľ zadržaný políciou a nasledujúci deň mu bolo vznesené obvinenie. Sťažovateľ tu tvrdí, že to, čo je na predmetnom kamerovom zázname, nereflektuje skutočnosť, pretože on v skutočnosti žiadne balíčky neniesol a nedal ich do motorového vozidla. K tomu potom v protiklade k skôr uvedenému dodal, že nebolo znalecky skúmané, či sťažovateľ manipuloval omamnými látkami, s ktorými bol zadržaný, ani to, či je sám užívateľom omamných látok. Sťažovateľ tiež tvrdil, že z čestného vyhlásenia vyplýva, že vlastník zariadenia, na ktorom bol vyhotovený tento kamerový záznam, nedal orgánom činným v trestnom konaní súhlas na nakladanie s týmto zariadením. Toto zariadenie malo slúžiť iba výhradne na jeho súkromné účely. Nešlo teda o záznam získaný orgánmi činnými v trestnom konaní v rámci operatívno-pátracej činnosti za použitia informačno-technických prostriedkov. Prevádzka tohto kamerového systému teda spadá pod nariadenie Európskeho parlamentu a Rady (EÚ) 2016/679 o ochrane fyzických osôb pri spracúvaní osobných údajov a o voľnom pohybe takýchto údajov, ktorým sa zrušuje smernica 95/46/ES (všeobecné nariadenie o ochrane údajov), tzv. „GDPR“. Sťažovateľ pritom vykladá GDPR tak, že ochrana súkromia aj osôb páchajúcich trestný čin zachytený na súkromnom kamerovom zázname má prednosť pred záujmom spoločnosti na objasnení trestnej činnosti.

7. Sťažovateľ tiež považoval za dôkaz svojej nevinny aj okolnosť, že orgány činné v trestnom konaní mu vrátili hotovosť, ktorú mal pri sebe, keď bol zadržaný 27. októbra 2019, pretože sa nepodarilo preukázať, že pochádzala z trestnej činnosti.

8. Sťažovateľ teda zastával názor, že už uvedené okolnosti zodpovedajú dovolacím dôvodom podľa § 371 ods. 1 písm. c) a g) Trestného poriadku, t. j. nezákonnosti zabezpečených dôkazov a porušeniu práva na obhajobu v prípravnom konaní vedením trestného stíhania iba vo veci.

9. Podaním doručeným 25. júna 2025 rozšíril sťažovateľ svoju ústavnú sťažnosť o námietku, že pri záverečnom preštudovaní vyšetrovacieho spisu vzniesol námietku zaujatosti proti vyšetrovateľovi, dozorujúcemu prokurátorovi a prokurátorovi poverenému vedením Okresnej prokuratúry Košice II. Príslušný vyšetrovateľ, ako aj prokurátori túto námietku vyhodnotili podľa obsahu ako návrh na preskúmanie postupu vyšetrovateľa podľa § 210 Trestného poriadku, pretože smerovala iba proti postupu vyšetrovania a nespochybňovala pomer vyšetrovateľa alebo prokurátora k prejednávanej veci alebo stranám konania. Dozorový prokurátor teda rozhodol (15. júla 2020), že nebolo potrebné prijať žiadne opatrenia k postupu vyšetrovateľa a prokurátor poverený vedením Okresnej prokuratúry Košice II sťažovateľovi 8. júla 2020 oznámil, že o jeho námietke v zmysle § 32 ods. 6 Trestného poriadku konať nebude. Sťažovateľ pritom tvrdil,

že o jeho námietkach zaujatosti nebolo rozhodnuté zákonným spôsobom, a preto nemohla byť podaná ani obžaloba na súde, pričom prvostupňový súd sa s touto sťažovateľovou argumentáciou nestotožnil a uviedol, že nebol dôvod na postup súdu v zmysle § 241 ods. 1 písm. f) Trestného poriadku. Poukázal pritom aj na nesúvisiacu judikatúru týkajúcu sa námietok zaujatosti v súdnom konaní.

10. Sťažovateľ si uplatnil proti najvyššiemu súdu primerané finančné zadost'učinenie vo výške 15 000 eur, pričom túto sumu odôvodnil iba konštatovaním, že porušenie jeho práv bolo osobitne hrubé a svojvoľné a tiež že ho už nie je možné napraviť inak ako finančnou kompenzáciou.

### III.

#### **Predbežné prerokovanie ústavnej sťažnosti**

11. Podstatou ústavnej sťažnosti je namietané porušenie základného práva na osobnú slobodu (čl. 17 ods. 2 ústavy), práva na súdnu ochranu (čl. 46 ods. 1, 2 ústavy, čl. 6 ods. 1 dohovoru), práva na prezumpciu nevinu (čl. 6 ods. 2 dohovoru), práva na obhajobu [čl. 50 ods. 3 ústavy a čl. 6 ods. 3 písm. d) dohovoru], ako aj namietané porušenie ustanovení ústavy upravujúcich, že Slovenská republika je právny štát (čl. 1 ods. 1 ústavy) a že štátne orgány môžu postupovať iba na základe ústavy a v jej medziach (čl. 2 ods. 2 ústavy). Sťažovateľ už uvedené namietal vo vzťahu k napadnutému rozsudku prvostupňového súdu, napadnutému rozsudku odvolacieho súdu a napadnutému uzneseniu najvyššieho súdu ako dovolacieho súdu.

12. Pri predbežnom prerokovaní návrhu na začatie konania ústavný súd zisťuje, či dôvody uvedené v § 56 ods. 2 zákona č. 314/2018 Z. z. o Ústavnom súde Slovenskej republiky a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o ústavnom súde“) nebránia jeho prijatiu na ďalšie konanie.

13. Keďže sťažovateľ nie je zastúpený advokátom (§ 34 ods. 1 a § 43 ods. 3 zákona o ústavnom súde), ústavný súd pred tým, ako sa začal zaoberať podstatou ústavnej sťažnosti, skúmal, do akej miery nedostatok právneho zastúpenia bráni jej kvázimeritórnemu prejednaniu. Hoci podanie sťažovateľa v tomto ohľade (zastúpenie advokátom) nespĺňalo náležitosti návrhu na začatie konania pred ústavným súdom, resp. náležitosti ústavnej sťažnosti, napriek tomu z podania sťažovateľa vyplýva, že jeho podstatou je porušenie ním označených článkov ústavy a dohovoru napadnutými rozhodnutiami prvostupňového súdu, odvolacieho súdu a dovolacieho súdu. Uplatnením materiálneho prístupu k ochrane ústavnosti, a tým aj k ochrane práv a slobôd fyzickej osoby, ktorá je neoddeliteľnou súčasťou jeho rozhodovacej činnosti (k tomu pozri aj II. ÚS 51/2017, II. ÚS 782/2014), ústavný súd, vychádzajúc z obsahu ústavnej sťažnosti, pristúpil k jej predbežnému posúdeniu (m. m. I. ÚS 193/2024), pretože bol schopný posúdiť opodstatnenosť sťažovateľových námietok a následne aj vyhodnotiť, či sú v danom prípade splnené podmienky na ustanovenie právneho zástupcu pre sťažovateľa v konaní pred ústavným súdom.

#### **III.1. K namietanému porušeniu označených práv napadnutým rozsudkom prvostupňového súdu a napadnutým rozsudkom odvolacieho súdu:**

14. Z čl. 127 ods. 1 ústavy vyplýva, že systém ústavnej ochrany základných práv a slobôd je rozdelený medzi všeobecné súdy a ústavný súd, pričom právomoc všeobecných súdov je ústavou založená primárne („... ak o ochrane týchto práv a slobôd nerozhoduje iný súd“) a právomoc

ústavného súdu len subsidiárne, t. j. na princípe subsidiarity. Z princípu subsidiarity vyplýva, že právomoc ústavného súdu poskytnúť ochranu základným právam a slobodám je daná iba vtedy, ak o ochrane týchto práv a slobôd nerozhodujú všeobecné súdy. Ústavný súd pri uplatňovaní svojej právomoci vychádza zo zásady, že ústava ukladá všeobecným súdom chrániť nielen zákonnosť, ale aj ústavnosť, a preto je právomoc ústavného súdu subsidiárna a nastupuje až vtedy, ak nie je daná právomoc všeobecných súdov (m. m. IV. ÚS 236/07). Ak ústavný súd pri predbežnom prerokovaní sťažnosti zistí, že sťažovateľ sa ochrany svojich základných práv alebo slobôd môže domôcť využitím jemu dostupných a účinných prostriedkov nápravy pred iným (všeobecným) súdom, musí takúto sťažnosť odmietnuť z dôvodu nedostatku právomoci na jej prerokovanie (m. m. IV. ÚS 115/07, I. ÚS 6/04, IV. ÚS 179/05, IV. ÚS 243/05, II. ÚS 90/06, III. ÚS 42/07).

15. Zmyslom a účelom uvedeného princípu subsidiarity je to, že ochrana ústavnosti nie je a ani podľa povahy veci nemôže byť výlučne úlohou ústavného súdu, ale je úlohou všetkých orgánov verejnej moci v rámci im zverených kompetencií. Všeobecné súdy, ktoré sú povinné vykladať a aplikovať príslušné zákony na konkrétny prípad v súlade s ústavou alebo kvalifikovanou medzinárodnou zmluvou podľa čl. 7 ods. 5 ústavy, sú primárne zodpovedné aj za dodržiavanie týchto práv a základných slobôd, ktoré ústava alebo medzinárodná zmluva dotknutým fyzickým osobám zaručuje. Ústavný súd predstavuje v tejto súvislosti *ultima ratio* inštitucionálny mechanizmus, ktorý nasleduje až v prípade nefunkčnosti všetkých ostatných orgánov verejnej moci, ktoré sa na ochrane ústavnosti podieľajú. Opačný záver by znamenal popieranie princípu subsidiarity právomoci ústavného súdu podľa zásad uvedených v § 132 ods. 2 zákona o ústavnom súde (m. m. III. ÚS 149/04, IV. ÚS 135/05).

16. Z obsahu ústavnej sťažnosti a jej príloh je zrejmé, že napadnutý rozsudok prvostupňového súdu bol predmetom súdneho prieskumu realizovaného odvolacím súdom na základe sťažovateľom (a prokurátorom) podaného odvolania. Konanie o tomto odvolaní bolo skončené napadnutým rozsudkom odvolacieho súdu. Pre rozhodnutie ústavného súdu v časti namietaného porušenia označených práv napadnutým rozsudkom prvostupňového súdu je teda podstatné, že existoval „iný súd“, na ktorý poukazuje čl. 127 ods. 1 ústavy. To vylučuje právomoc ústavného súdu na prieskum ústavnou sťažnosťou prezentovaného porušenia sťažovateľom označených práv napadnutým rozsudkom prvostupňového súdu. Na prerokovanie tejto časti ústavnej sťažnosti nemá ústavný súd danú právomoc, preto ju bolo potrebné v tejto časti odmietnuť pre nedostatok právomoci ústavného súdu [§ 56 ods. 2 písm. a) zákona o ústavnom súde]. Ústavný súd tu ešte dodáva, že sťažovateľ ako prvostupňový súd stále udával Okresný súd Košice II, ale tento medzitým zanikol a jeho nástupcom je Mestský súd Košice.

17. Sťažovateľ tiež namietal porušenie označených práv aj napadnutým rozsudkom odvolacieho súdu, ktorým tento v konečnom dôsledku potvrdil odsúdenie sťažovateľa prvostupňovým súdom. Proti napadnutému rozsudku odvolacieho súdu sťažovateľ podal dovolanie.

18. Z uvedeného vyplýva, že sťažovateľ aj vo vzťahu k napadnutému rozsudku odvolacieho súdu mal k dispozícii účinný prostriedok nápravy (vo forme dovolania), ktorý využil a o ktorom bol oprávnený a povinný rozhodnúť orgán verejnej moci (najvyšší súd ako dovolací súd), ktorého právomoc predchádza právomoci ústavného súdu. Rozhodovacia činnosť všeobecných súdov všetkých stupňov (vrátane dovolacieho) pritom v zásade pokrýva celý rozsah základných práv spojených s trestným konaním, ktorý je relevantný pre konanie o ústavnej sťažnosti,

keďže všeobecné súdy plnia úlohu nielen ochrancov zákonnosti, ale aj prvotných ochrancov ústavnosti. Právomoc ústavného súdu ako nezávislého súdneho orgánu ochrany ústavnosti (čl. 124 ústavy) je preto (okrem výnimočných prípadov) uplatniteľná až po vyčerpaní riadnych a mimoriadnych opravných prostriedkov, ktoré právna úprava subjektom zúčastneným na konkrétnom konaní pred orgánom verejnej moci v záujme ochrany ich práv (vrátane základných práv a slobôd) poskytuje.

19. V tejto časti ústavný súd konštatuje, že časť námietok ktoré sťažovateľ vo svojej ústavnej sťažnosti vyčítal napadnutému rozsudku odvolacieho súdu si mohol uplatniť a aj uplatnil aj vo svojom dovolaní v rámci dovolacích dôvodov podľa § 371 ods. 1 písm. c) a g) Trestného poriadku. Ústavný súd s ohľadom na princíp subsidiarity odmietol ústavnú sťažnosť sťažovateľa, ktorá sa týkala už uvedených dovolacích dôvodov aj vo vzťahu k odvolaciemu súdu podľa § 56 ods. 2 písm. a) zákona o ústavnom súde pre nedostatok právomoci ústavného súdu na jej prerokovanie.

20. Ústavný súd tu podotýka, že k obdobným záverom týkajúcim sa prvostupňového súdu a odvolacieho súdu došiel aj v rozhodnutí č. k. III. ÚS 389/2023-41 z 18. augusta 2023, ktorým odmietol ústavnú sťažnosť sťažovateľa podanú súbežne s jeho dovolaním, ktorá smerovala iba proti prvostupňovému súdu a odvolaciemu súdu. Ústavný súd v tomto rozhodnutí, čo sa týka odvolacieho súdu, rozlišoval medzi argumentačnou líniou sťažovateľa, ktorá spadala pod rozsah dovolacích dôvodov (právo na obhajobu a nezákonné dôkazy), a líniou, ktorou sťažovateľ napádal proces hodnotenia dôkazov smerom k ustáľovaniu správnosti a úplnosti zisteného skutku. V rámci tejto druhej línie sa ústavný súd zaoberal aj meritom sťažovateľových námietok a jeho ústavnú sťažnosť v tejto časti odmietol ako zjavne neopodstatnenú.

### **III.2. K namietanému porušeniu označených práv napadnutým uznesením najvyššieho súdu:**

21. Sťažovateľ videl porušenie svojho práva na obhajobu, na ktorom založil dovolací dôvod podľa § 371 ods. 1 písm. c) Trestného poriadku, v tom, že orgány činné v trestnom konaní mu formálne vzniesli obvinenia až 28. októbra 2019 napriek tomu, že už v decembri 2018 ho mali mať identifikovaného nezameniteľným spôsobom, a teda bolo neprípustné viesť trestné stíhanie len „vo veci“ pri splnení podmienok (aj) podľa § 206 ods. 1 Trestného poriadku.

22. Najvyšší súd k tomuto stručne uviedol, že podľa § 368 ods. 1 Trestného poriadku sa dovolacie konanie týka buď rozhodnutia súdu, ktorým bol porušený zákon, alebo porušenia ustanovení o konaní, ktoré mu predchádzalo. Z povahy a charakteru dovolacieho konania vyplýva, že musí ísť o konanie predchádzajúce vydaniu dotknutého rozhodnutia, t. j. ak je dovolaním napadnuté rozhodnutie vydané v súdnom konaní, v tomto prípade na hlavnom pojednávaní, tak predmetom prieskumu v dovolacom konaní je konanie na hlavnom pojednávaní (resp. vo všeobecnosti súdne konanie po podaní obžaloby), nie však prípravné konanie (resp. konanie pred podaním obžaloby). Uvedené je zrejmé aj zo samotného členenia ôsmej hlavy Trestného poriadku, ktorá sa týka mimoriadnych opravných prostriedkov, keďže porušenie zákona rozhodnutím prokurátora alebo policajta alebo v konaní, ktoré mu predchádzalo, je predmetom iného mimoriadneho prostriedku, a to zrušenia právoplatných rozhodnutí v prípravnom konaní, o čom rozhoduje generálny prokurátor podľa § 363 a nasl. Trestného poriadku. Napokon najvyšší súd ešte dodal,

že sťažovateľovi bolo vznesené obvinenie v nadväznosti na jeho zaistenie v 27. októbri 2019, keď bol zadržaný so 762,5 g pervitínu.

23. Ústavný súd už uvedenému záveru nemá čo vytknúť. Celkom zjavne neprislúcha nielen dovolaciemu súdu, ale ani ústavnému súdu *ex post* posudzovať, kedy presne malo byť osobe podozrivej z trestného činu vznesené obvinenie. Tento aspekt vyplýva z konkrétnych okolností jednotlivých prípadov a neexistuje jednotná šablóna, podľa ktorej by mali orgány činné v trestnom konaní postupovať. Zdôrazňovanie časového hľadiska sťažovateľom tu vyznieva už na prvý pohľad ako neprípustné zjednodušovanie. Je paradoxné, že sťažovateľ poukazoval na rozhodnutia generálneho prokurátora v odlišných prípadoch, ale v jeho konkrétnom prípade ani neuviedol, či vôbec adresoval generálnemu prokurátorovi návrh na zrušenie právoplatných rozhodnutí v prípravnom konaní, hoci porušenie svojho práva videl práve v prípravnom konaní. V každom prípade z pohľadu ústavného súdu ako ľudskoprávneho súdu je dôležité, že právo na obhajobu sťažovateľa nemohlo byť obmedzené tým (sťažovateľ opakovane akcentoval, že pre pochybenia v prípravnom konaní nemala byť podaná obžaloba, pozn.), že sa jeho trestná vec dostala z prípravného konania do štádia konania pred súdom. Naopak, v súdnom konaní mal sťažovateľ ešte väčší priestor na prezentáciu svojej obhajoby – očividne to ale nestačilo z dôvodu množstva usvedčujúcich dôkazov aj v kontexte s tým, že sťažovateľ bol prichytený prakticky pri čine. Je až symptomatické, že sťažovateľ vo svojej rozsiahlej ústavnej sťažnosti (druhej v poradí a ani vo svojom dovolaní) nedokázal uviesť akékoľvek obmedzenie svojej obhajoby, ktoré by bolo priamym dôsledkom toho, že mu bolo údajne oneskorene vznesené obvinenie. Celá táto jeho argumentačná línia o oneskorení vznesení obvinenia je tak len veľmi prehľadnou a účelovo pôsobiacou snahou vyhlásiť za nezákonné všetky dôkazy, ktoré ho bez najmenších pochybností usvedčovali, a to bez akéhokoľvek logického základu.

24. Práve nezákonné dôkazy boli druhým dovolacím dôvodom [podľa § 371 ods. 1 písm. g) Trestného poriadku], ktorý mal najvyšší súd vyhodnotiť nesprávne. Najvyšší súd v napadnutom uznesení uviedol, že sťažovateľ v rámci hodnotenia vykonaných dôkazov nerozlišoval medzi skutkovými a právnymi námietkami. Sťažovateľ namietal hodnotenie dôkaznej situácie vrátane spochybňovania kvality usvedčujúcich dôkazov v súvislosti so skutkami, za ktoré bol odsúdený (najmä spochybňovanie hodnovernosti svedka [REDACTED] a významu jeho výpovede). Sťažovateľ polemizoval so skutkovými závermi súdov a prezentoval vlastné závery. Najvyšší súd tu pripomenul, že v dovolacom konaní nie je oprávnený preskúmať správnosť a úplnosť zisteného skutku (pokiaľ nejde o výnimku podľa § 371 ods. 3 Trestného poriadku), čo je explicitne vyjadrené v § 371 ods. 1 písm. i) vete za bodkočiarkou Trestného poriadku. Zabezpečiť správnosť a úplnosť skutkových zistení a následne ustáliť skutok je vecou súdu prvého stupňa, prípadne korekcie odvolacieho súdu a dovolací súd už nie je oprávnený zistený skutok skúmať ani prehodnocovať, ale musí ho ako správny prezumovať a vychádzať z neho. V tomto momente ústavný súd odkazuje na svoje závery v bodoch 24 až 27 odôvodnenia svojho uznesenia č. k. III. ÚS 389/2023-41 z 18. augusta 2023, v ktorých sa už podrobne vysporiadal so sťažovateľovými námietkami týkajúcimi sa skutkového stavu vo vzťahu k odvolaciemu súdu, ktoré teda neboli a ani nemohli byť predmetom prieskumu dovolacím súdom.

25. Čo sa týka sťažovateľovej výhrady k nezákonnosti obrazových záznamov, najvyšší súd uviedol, že o neoprávnený zásah do osobnosti fyzickej osoby nejde vtedy, ak zasahujúcim je orgán štátu pri plnení svojich úloh vyplývajúcich zo zákona. Dochádza tu k stretu dvoch záujmov, pri ktorom

sa individuálny záujem fyzickej osoby dostáva do kolízie s vyšším (verejným) záujmom, ktorému sa priznáva prednosť. Záznam z kamerového systému je potrebné pripustiť ako dôkazný prostriedok vždy, ak nie je zabezpečený v rozpore s normami objektívneho práva, konkrétne ak nedošlo jeho obstaraním k protiprávnemu zásahu do osobnosti zaznamenananej osoby. Pri zvážení záujmu spracovať osobné údaje musí byť objektívne urobený záver, že spracovanie osobných údajov je pre dosiahnutie sledovaného cieľa vhodné, nevyhnutné a primerané, tzn. že ním spôsobený následok bude nižší než dosiahnutý prínos. V predmetnom prípade malo zistenie obsahu kamerového záznamu súvisiaceho s vyšetrovaním trestnej činnosti prednosť pred nárokom na ochranu súkromia. Legitímny verejný záujem štátnych orgánov na ochrane spoločnosti (jednotlivcov) pred závažnými trestnými činmi alebo na odhaľovaní, objasnení a potrestaní takej činnosti je zásadne nadradený (prioritný) záujmu páchatel'a trestnej činnosti na ochrane sfér svojej osobnosti. Kamerový záznam dôkazne použitý v posudzovanej trestnej veci tak aj dovolací súd považoval za dôkaz získaný a použitý v trestnom konaní v súlade so zákonom. Tento záznam nebol použitý (zneužitý) na žiaden iný účel, len ako dôkaz v danom trestnom konaní.

26. Ústavný súd tu dodáva, že výklad všeobecného nariadenia o ochrane údajov (GDPR), ktorý prezentuje sťažovateľ vo svojej ústavnej sťažnosti, je aj v zjavnom rozpore so samotným znením tohto všeobecného nariadenia. Jednak spracúvanie osobných údajov orgánmi činnými v trestnom konaní sa neriadi všeobecným nariadením o ochrane údajov [čl. 2 ods. 2 písm. d) nariadenia] a jednak ak vnútroštátne predpisy vyžadujú (§ 89a ods. 1 Trestného poriadku), aby vlastníci kamerového záznamu spolupracovali s orgánmi činnými v trestnom konaní (napr. v prípade vyšetrovania trestnej činnosti), právnym základom na odovzdanie údajov je zákonná povinnosť stanovená v čl. 6 ods. 1 písm. c) všeobecného nariadenia. Celkom určite teda neplatí premisa, že súkromné kamerové záznamy nemôžu byť v žiadnom prípade použité ako dôkazy v trestnom konaní.

27. Najvyšší súd sa v napadnutom uznesení vysporiadal s každým z dovolacích dôvodov, ktoré vzniesol sťažovateľ vo svojom dovolaní, a v rámci toho vysvetlil, prečo tieto uplatnené dovolacie dôvody nemohli byť v predmetnom prípade naplnené. Jeho závery sú úplne logické a zrozumiteľné a ústavný súd sa s nimi plne stotožňuje. Ústavný súd znova poukazuje na to, že sťažovateľ vo svojej ústavnej sťažnosti nenapádal tieto konkrétne odôvodnenia v napadnutom uznesení, ale iba opakoval svoju interpretáciu skutkového stavu, resp. opisoval údajné pochybenia orgánov činných v trestnom konaní, pre ktoré mali byť všetky dôkazy v trestnom konaní považované za nezákonné. Ústavný súd teda aj s ohľadom na celkom zjavne nedostatočnú ústavnoprávnu argumentáciu sťažovateľ'a nezistil žiadnu možnosť porušenia sťažovateľ'om označených základných práv napadnutým uznesením najvyššieho súdu.

28. Aj vo svojej predošlej ústavnej sťažnosti namietal sťažovateľ okrem iného aj porušenie čl. 46 ods. 2 ústavy, pričom ústavný súd mu vo svojom uznesení č. k. III. ÚS 389/2023-41 z 18. augusta 2023 vysvetlil, že čl. 46 ods. 2 ústavy garantuje základné právo na súdny prieskum zákonnosti rozhodnutí orgánov verejnej správy v správnom súdnictve. Keďže sťažovateľ'ova vec sa týkala jeho trestného stíhania a nemala nič spoločné so správnym súdnictvom, očividne tu absentuje akákoľvek príčinná súvislosť.

29. Vo vzťahu k sťažovateľom označeným čl. 1 ods. 1 a čl. 2 ods. 2 ústavy ústavný súd iba stručne dodáva, že ide o základné ustanovenia ústavy a ich obsahom nie sú základné práva a slobody, preto sa ich porušenia nemožno domáhať ústavnou sťažnosťou podľa čl. 127 ústavy.

30. V súlade s konštantnou judikatúrou ústavného súdu o zjavne neopodstatnenú sťažnosť ide vtedy, keď namietaným postupom alebo namietaným rozhodnutím príslušného orgánu verejnej moci nemohlo dôjsť k porušeniu základného práva alebo slobody, ktoré označil sťažovateľ, a to buď pre nedostatok príčinnej súvislosti medzi označeným postupom alebo rozhodnutím príslušného orgánu verejnej moci a základným právom alebo slobodou, ktorých porušenie sa namietalo, prípadne z iných dôvodov. Za zjavne neopodstatnenú sťažnosť preto možno považovať takú, pri ktorej predbežnom prerokovaní ústavný súd nezistil žiadnu možnosť porušenia označeného základného práva alebo slobody, ktorej reálnosť by mohol posúdiť po jej prijatí na ďalšie konanie (I. ÚS 66/98, tiež napr. I. ÚS 4/00, II. ÚS 101/03, IV. ÚS 136/05, III. ÚS 198/07). K iným dôvodom, ktoré môžu zakladať záver o zjavnej neopodstatnenosti sťažnosti, nesporne patrí aj ústavnoprávny rozmer, resp. ústavnoprávna intenzita namietaných pochybení, resp. nedostatkov v činnosti alebo rozhodovaní príslušného orgánu verejnej moci, posudzovaná v kontexte s konkrétnymi okolnosťami prípadu (IV. ÚS 362/09, m. m. IV. ÚS 62/08).

31. Napokon ústavný súd poukazuje na to, že sťažovateľovo doplnenie ústavnej sťažnosti (doručené 25. júna 2025, podané na poštovú prepravu 23. júna 2025) bolo podané po zákonnej lehote (§ 124 zákona o ústavnom súde) na podanie ústavnej sťažnosti. Sám sťažovateľ vo svojej ústavnej sťažnosti uvádza, že napadnuté uznesenie najvyššieho súdu mu bolo doručené 2. apríla 2025. Lehota na podanie a dopĺňanie ústavnej sťažnosti teda uplynula 2. júna 2025. Nedodržanie tejto dvojmesačnej zákonnej lehoty je zákonom ustanoveným dôvodom na odmietnutie ústavnej sťažnosti ako podanej oneskorene [§ 56 ods. 2 písm. f) zákona o ústavnom súde]. V každom prípade z obsahu tohto doplnenia je zrejmé, že tam formulovaná námietka sťažovateľa smerovala iba proti postupu orgánov činných v trestnom konaní (pri vybavení sťažovateľovej námietky zaujatosti), a nie proti napadnutému uzneseniu najvyššieho súdu, preto by tu tak či tak absentovala príčinná súvislosť.

32. Vzhľadom na uvedené ústavný súd odmietol ústavnú sťažnosť sťažovateľa týkajúcu sa pôvodných námietok v jeho ústavnej sťažnosti doručenej 28. apríla 2025 podľa § 56 ods. 2 písm. g) zákona o ústavnom súde ako zjavne neopodstatnenú a vo vzťahu k doplneniu jeho námietkovej argumentácie doručenej ústavnému súdu 25. júna 2025 (a podanej na poštovú prepravu 23. júna 2025) podľa § 56 ods. 2 písm. f) zákona o ústavnom súde ako oneskorene podanú.

### **III.3. K žiadosti o ustanovenie právneho zástupcu:**

33. Vzhľadom na absenciu právneho zastúpenia sťažovateľa a s tým súvisiacu žiadosť sťažovateľa o ustanovenie právneho zástupcu v konaní pred ústavným súdom bolo zo strany ústavného súdu napokon potrebné vysporiadať sa aj s touto žiadosťou.

Ústavný súd môže podľa § 37 ods. 1 zákona o ústavnom súde ustanoviť fyzickej osobe alebo právnickej osobe právneho zástupcu, ak taká osoba o to požiada (1), ak to odôvodňujú jej majetkové pomery (2) a nejde o zrejme bezúspešné uplatňovanie nároku na ochranu ústavnosti (3). Tieto tri predpoklady na ustanovenie právneho zástupcu v konaní pred ústavným súdom musia byť splnené súčasne. Ak hoci len jeden z týchto predpokladov nie je splnený, nemožno právneho

zástupcu v konaní pred ústavným súdom ustanoviť (m. m. napr. I. ÚS 333/2020, III. ÚS 243/2023, III. ÚS 343/2023). Ústavnú sťažnosť sťažovateľa ústavný súd odmietol v časti pre nedostatok právomoci ústavného súdu (vo vzťahu k rozsudkom prvostupňového súdu a odvolacieho súdu), pre zjavnú neopodstatnenosť (vo vzťahu k napadnutému uzneseniu najvyššieho súdu) a pre oneskorenosť (vo vzťahu k doplneniu ústavnej sťažnosti). V danom prípade teda ide o zrejme bezúspešné uplatňovanie nároku na ochranu ústavnosti, a preto neboli splnené podmienky na ustanovenie právneho zástupcu v konaní pred ústavným súdom a žiadosti sťažovateľa podľa § 37 ods. 1 zákona o ústavnom súde nebolo vyhovené (bod 2 výroku rozhodnutia).

34. Vzhľadom na odmietnutie ústavnej sťažnosti ako celku bolo už bez právneho významu rozhodovať o ďalších návrhoch sťažovateľa, ako ich špecifikoval v petite svojej ústavnej sťažnosti.

**P o u č e n i e :** Proti tomuto rozhodnutiu ústavného súdu nemožno podať opravný prostriedok.

**V Košiciach 6. augusta 2025**

**Jana Baricová**  
**predsedníčka senátu**